

DORINȚA DE VINDECARE

Dumnezeu care cunoaște toate, suferința și viața fiecăruia, ca și credința, smerenia și răbdarea celui care suferă, are inițiativa vindecării omului, chiar dacă omul nu mai cere vindecare, pentru că timpul și locul vindecării intră în hotărârea Sa. După căderea omului în păcat, prin neascultarea de porunca lui Dumnezeu, diavolul a căpătat putere asupra tuturor celor ce săvârșesc păcatul, mai mult chiar prin îngăduința lui Dumnezeu, el poate ispiti și pe cei fără păcat, așa cum arată Sfânta Scriptură cu dreptul Iov. Însă, Dumnezeu nu îngăduie nimic fără rost, căci omul biruind ispita diavolului și aceasta tot cu ajutorul dumnezeiesc, este răsplătit de Dumnezeu pentru suferința și răbdarea sa. Stăpânirea și influența celui rău asupra omului se manifestă prin necazuri, boli trupești, pentru că nimic nu-l încântă mai mult pe diavol decât chinurile și cruzimile, pe care le aduce asupra creației lui Dumnezeu. Suferința se manifestă mai întâi în suflet și apoi în trup, pentru că sufletul este cel care pierde mai întâi harul dumnezeiesc, prin înclinarea lui spre cele trupești și uitarea celor dumnezeiești și apoi această pierdere a harului lui Dumnezeu prin păcat se arată și în trup prin suferințe. Pentru că omenirea se zbatea în această stare căzută și nu se putea ridica nicidecum, Însuși Fiul lui Dumnezeu Și-a însușit Sineși natura umană, pentru două motive. Dumnezeu prin această natură omenească asumată de El, realizează înfrângerea morții, a stricăciunii și a pizmei pe care pricinuitoarea tuturor răutăților le avea împotriva omului. Toată făptura beneficiază de purtarea de grijă a lui Dumnezeu, dar cu atât mai mult omul, pentru care Dumnezeu

a făcut toate, el fiind coroana creației divine, sau cum spun Sfinții Părinți că lumea a fost făcută pentru om, iar omul pentru Dumnezeu. Păcatul este pricina tuturor relelor și a suferințelor de pe fața pământului. De aceea, până când nu ne întoarcem la Dumnezeu cu toată inima noastră, cu sinceritate, suntem căzuți în blestemul dumnezeiesc. Acum este timpul să strigăm cu stăruință și cu credință la Dumnezeu. Să venim la Sfânta Biserică, să facem rugăciuni ca să dezlege Dumnezeu legăturile diavolului făcute cu învoirea noastră. Să ne dezlege Mântuitorul păcatele când ne spovedim și atunci vor înceta supărărilor și se vor opri toate suferințele din casele, sufletele și trupurile noastre. Grijă de suflet să fie în fruntea tuturor celorlalte griji și osteneala cea mai de seamă să fie pentru mântuirea sufletului. Să ne întărim credința, să cultivăm smerenia, să înmulțim rugăciunea, să ne întărim răbdarea în timpul încercărilor și să facem milostenie. Să ne rugăm Domnului și Mântuitorului nostru Iisus Hristos să ne dăruiască bucuria ajutorului Său pentru a săvârși fapte bune, spre slava Preasfintei Treimi și spre a noastră mântuire.

Iubirea înseamnă libertatea asumată

Iubirea este cea mai mare expresie a libertății interioare pe care o are omul și care dă forma libertății exterioare în care crește vie orice societate. Pentru că, atunci când iubești, în primul rând respecti și te respecti și nu te privești pe tine ca măsură și început al tuturor lucrurilor. În încercarea aceasta de a defini iubirea ca exercițiu al libertății, Fericitul Augustin dădea cea mai completă definiție acestui sentiment, care le cuprinde pe toate, într-un îndemn pe cât de curajos, pe atât de dumnezeiesc: „Iubește și fă ce vrei!”. Acest îndemn este unul de a ne face din iubire un mod de a trăi și de a ne privi viața și viitorul. Asumându-ne iubirea ca fel de a fi, ne asumăm libertatea în cel mai înalt nivel, când a face ce vrei echivalează la modul absolut cu a face ce trebuie. Pentru că, atunci când iubim, nu ne mai permitem nici excesul, nici ura, nici egoismul, ci doar puterea de a ne bucura pentru ceilalți și de a ne jertfi pentru ei. A ne asuma iubirea ca mod de gândire înseamnă a nu mai fi mărginiți în propriul egoism, ci a deveni conștienți că tot ceea ce facem și gândim trebuie să facem avându-i în minte pe cei din jurul nostru și pe cei care vor veni după noi. Iubirea garantează prezentul, dar mai presus de toate pregătește cu grijă viitorul. Iubirea rămâne proiectul personal al fiecăruia, pe care trebuie să îl asumăm cât mai mult în ființa noastră și să îl traducem în fapte de viață, care vor da în final și măsura societății în care trăim. Exercițiul acceptării celui alt este esențial în construirea unei atmosfere sociale sănătoase. De aceea, Sfinții Părinți spun că cel mai greu lucru în această lume este să ne suportăm unii pe alții. Totul începe de la felul cum privim lucrurile. Un om poate fi un accident sau o povară în viață, dacă ne limităm doar la experiențele superficiale sau nefericite și la disconfortul pe care ni-l produce acceptarea lui, însă, în același timp, poate fi un dar al lui Dumnezeu, dacă privim lucrurile din perspectiva darurilor fiecăruia, care se întâlnesc și care dau o bogăție și mai mare, spre o viață rotundă și împlinită. Toate acestea țin însă de cantitatea de iubire și de încredere pe care o putem investi în oameni. Astăzi ne lipsește puterea de a iubi și mai ales curajul de a ne asuma iubirea, fără de care viața nu are sens și fără de care nici o societate nu progresaază la modul real. Ca un om să iubească pe altul, este cea mai grea sarcină care ne-a fost încredințată, sarcina supremă, examenul final. Iubirea este un imbold pentru fiecare, să se desăvârșească, să devină cineva, să devină o lume el însuși de dragul cuiva. Ne propunem să iubim, într-un fel sau altul, dar de obicei iubim pe cei care ne iubesc, fără să ne dăm seama că iubind astfel nu facem nici un sacrificiu pentru a iubi, pentru că acest lucru vine de la sine, iubim pe cei ce ne iubesc, adică le întoarcem dragostea. Noi trebuie să iubim fără a cere ceva în schimb, necondiționat, nu iubim pentru că ne iubesc, ci iubim pentru că așa trebuie, așa ne este scris, aceasta este adevărata artă a iubirii. Iubirea trebuie dovedită prin fapte, nu spusă prin cuvinte.

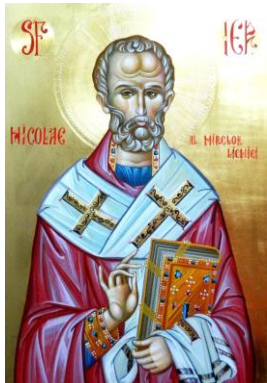
SFÂNTUL IERARH NICOLAE

Sfântul Nicolae, este unul dintre cei mai populari sfinți ai creștinătății. Numele lui este sinonim cu dărnicia și compasiunea, dar și cu darurile aduse copiilor. El s-a născut în localitatea Patara din Asia Mica, în cea de-a doua jumătate a secolului al III-lea, într-o familie de oameni înstăriți și creștini devotați. Crescut în spiritul poveștii creștine „să împarți averea săracilor”, Sfântul Nicolae și-a dat întreaga moștenire pentru a-i ajuta pe nevoiași. La primul sinod ecumenic ținut la Niceea, în anul 325, acesta a fost recunoscut drept un mare apărător al ortodoxiei. Sinodul a condamnat erezia lui Arie, conform căreia Iisus Hristos nu este Fiul lui Dumnezeu, ci doar un om cu puteri supranaturale. Nicolae, ajuns, episcop de Mira de la o vârstă fragedă, îngrijorat de o posibilă ruptură care putea avea loc în Biserică, i-a dat ereticului Arie o palmă. Astfel, potrivit Sfintei Tradiții, de la palma Sfântului Nicolae a rămas obiceiul ca, pe 6 decembrie, cei neascultători să fie loviți cu nuielușa în semn de avertisment. Tot tradiția spune că nuielușa cu care este lovit neascultătorul trebuie să fie de măr, iar dacă aceasta, pusă în apă, va înflori până la Nașterea Domnului (Crăciun), înseamnă că sfântul „a mijlocit” iertarea celui care a fost lovit. Sfântul Nicolae a știut că după muștrare se cere mângâiere. Astfel, el a făcut multe daruri săracilor, i-a liniștit pe cei întristați și a vindecat, cu putere de la Dumnezeu, pe bolnavi. De numele sfântului sunt legate mai multe minuni, printre care și aceea potrivit căreia acesta ar fi oferit, în ascuns, trei pungii de galbeni fiicelor unui om sărac, aflate în pericol de a ajunge sclave, neavând zestre suficientă pentru a găsi un soț. Dar Sfântul Nicolae nu este numai protectorul celor săraci, ci și al copiilor, al marinarilor și al victimelor judecăților nedrepte, fiind cinstit în întreaga lume. Sfântul ierarh Nicolae a trecut la cele veșnice în anul 340, iar, din anul 1087, sfintele moaște sunt păstrate la Bari, în sudul Italiei, la o biserică ce îi poartă numele.

Istorie despre Sfântul Nicolae

Sfântul Nicolae și Sfântul Ioan Casian mergeau spre cer, pentru a participa la Liturgia cerească. Deodată, au văzut un om nevoiaș, al cărui car se înfundase în noroi. Omul împingea din greu, dar carul nu se urcea. Văzând aceasta, marele Nicolae a sărit în ajutorul omului, iar Sfântul Casian și-a continuat călătoria, pentru a nu întârzia la marea întâlnire cu Dumnezeu. Acesta din urmă a ajuns pentru Sfânta Liturghie din cer. Mai pe urmă, pe la mijlocul Liturghiei, a sosit și Nicolae, murdar din cap până în picioare și s-a așezat ultimul în Biserica raiului. Însă Dumnezeu a zis:

- Sfinte Ioane Casiane, pentru că ai venit la timp, vei avea Biserici închinare în numele tău și puțini oameni vor purta numele tău și vei fi sărbătorit odată la patru ani. Iar tu, Sfinte Nicolae, pentru că ai venit târziu, dar ai ajutat pe omul cel sărman, vei avea patru sărbători peste an, mulțime de oameni îți vor purta numele și zeci de mii de Biserici vor fi zidite în cinstea ta. În plus, vei fi iubit de mulți copii.

de oameni îți vor purta numele și zeci de mii de Biserici vor fi zidite în cinstea ta. În plus, vei fi iubit de mulți copii.

PROGRAM LITURGIC

ZIUA	ORA	SLUJBE / ACTIVITĂȚI
Luni 5 decembrie	14:00	Spovedanie
	15:00	Vecernie la Biserica „Sf. Nicolae”
Marți 6 decembrie	07:00 - 10:45	Utrenia și Sfânta Liturghie Pomenirea celor adormiți
	Vineri 9 decembrie	14:00
17:00		Taina Sfântului Maslu
Sâmbătă 10 decembrie	14:00	Spovedanie
	07:00	Sfânta Liturghie și pomenire
Duminică 11 decembrie	07:00	Utrenia și Sfânta Liturghie
	10:45	Program de bibliotecă

Educația copilului, între severitate și alint

Mama, atunci când este nevoie, trebuie să se poarte și cu severitate față de copil. Căci nu-l ajută atunci când cu prea multă ușurință îi ține partea, chipurile, ca să nu se măhnească. Era într-un sat o văduvă care avea un copil - Ioan îl chema - și pe care îl iubea foarte mult. Când a crescut puțin, l-a dus la un cizmar să învețe acel meșteșug. Copilul a stat la acel meșter o săptămână, după care a plecat acasă și i-a spus mamei sale: „Mamă, nu mai este nevoie să merg la cizmărie, pentru că deja am învățat meșteșugul!”. „Dar când l-ai învățat atât de repede?”, l-a întrebat aceea. „Dacă vrei, îți pot arăta și ție cum se fac papucii”, îi spune copilul. „Iată, așa se taie talpa, așa se pune pielea și călcâiul, așa se prind în cuișoare...” Meșterul lui era foarte bun și a vrut să-l învețe pe Ioan meșteșugul cizmăriei, deoarece era orfan. Când a văzut că a trecut o săptămână și Ioan nu a mai apărut, s-a neliniștit gândindu-se că poate s-a îmbolnăvit și s-a dus la mama lui să o întrebe ce face fiul ei. „Ce a pățit Ioan de nu a mai venit la lucru? Nu cumva este bolnav?”. „Nu”, a răspuns aceea, „este bine”. „Atunci de ce nu a mai venit la atelier?”. „Dar de ce să mai vină? Ionel al meu a învățat deja meșteșugul”. „Cum l-ai învățat numai în câteva zile?”, o întreabă meșterul. „Uite”, îi spune mama lui, „ia pielea, o pune pe un calapod, o prinde în cui, îi pune și călcâiul, apoi îl scoate și e gata papucul”. Meșterul a început să râdă, a salutat-o și a plecat. Când s-a întors la atelier, ucenicii lui l-au întrebat: „Meștere, ce face Ioan?”. „Este foarte bine”, le răspunde acela. „A învățat deja cizmăria, și nu numai el, ci chiar și mama lui”. Acest fel de purtare se vede la mulți părinți. Ei cred că își iubesc copiii, dar mai degrabă îi distrug prin felul cum se poartă cu ei. Când o mamă, să presupunem, din dragostea exagerată își sărută copilul și spune: „În toată lumea nu mai există un copil ca al meu”, atunci îi cultivă mândria și bolnăvicioasa încredere în sine. După aceea copilul nu mai ascultă de părinți, deoarece își închipuie că le știe pe toate. Părinții trebuie să-i ajute pe copiii lor încă de la o vârstă mică să-și asume răspunderea pentru ei înșiși. Să facă în sânul familiei anumite treburi ușoare și să nu le aștepte pe toate de-a gata. Căci altfel vor întâmpina multe greutateți atunci când vor crește mari.

Omul, ca și toate celelalte vietăți, este creat de Dumnezeu din iubirea sa infinită. Dar omul este doar o creatură și înțelepciunea sau puterile sale nici nu pot fi comparate cu cele ale Domnului. Însă, oamenii mândri păcătuiesc îndrăznind să creadă că nimic nu este mai presus de ei și că toate, mai devreme sau mai târziu, le sunt accesibile. Omul credincios știe, însă, că nu mintea și nici puterea, ci doar iubirea le poate cuprinde pe toate. **Nădejdea mea este Tatăl, scăparea mea este Fiul, acoperământul meu este Duhul Sfânt.**